

ſcher do naſcheho doma pſchiſchor, ſo by pro-
 byl božedla ja kuſt khljeba; wón je byl ſchwe-
 džiński wojak, a njetk je čžeſčeny ſružomnik
 naſcheho najnadniſcheho ſjerſchty, a jako tajki
 je wón do naſcheho domu pſchiſchor, je ſebi
 naſchu džówku we wſchej čžeſzi žadat, je te-
 hodla ljeprſchi, hačž neporadženi a nepoſlušni
 bledžakojo kotſiž ſu božedla do teho domu wſa-
 eži a placža njetk doſtate dobroty ſnedžakom,
 a pytaja čžeſne holzy ſaweſž, a fiž tehodla
 hiež móžeja kóždu ſchtundu, džež ſu ſym pſchi-
 ſchli. —

Tymhlej nehornym ſłowam ſwojeje žony
 ſtaji Miklawſch meſu, jako wón Bohumila ſa
 ruku pſchija a knemu miſje džeſche: mój ſyno,
 ſtwojeje próſtwy ničžo nebudže, nemyšl na to
 wjažy, ty ſy ſnadny a kudy, a nemóžeſch
 ſo ſ Balzarjom pſchirunacz; a wóſche teho je
 naſch najnadniſchi ſjerſchta tač pſchikaſat a my
 dyrbinny poſlušacz.

Sroſrudženej wutrobu a ſtſchepetatym hlo-
 ſom wotmolwi Bohumil: ja widžu, ſo je
 wſchitko podarmo. We prawym čžaſu je me
 hajnkowa dopomnita, ſo nimam we tym
 domi ničžo wjažy pytač, a to ſebi necham dacž
 dwóžy kaſacz. Wſmieže tehodla, mój nano,
 waſche meno ſaſo, kotrež ſze mi dali, ja nóch-
 zu ſteho domu wjažy wuneſž, hačž ſym do
 neho pſchineſt. Wy ſze mi dawali wóſom-
 nacze ljet doho žiwnoſž a draſtu, a ſze me
 wučžili, to wam ſapracž bóh tón kneſ, wy
 wjeſze, ſo ja jo nemóžu. Kač, ſo ſo njedy